

vogte et saadant Hverv. Der er fra flere Sider reist Spørgsmaal om, hvorvidt det vil være nødvendigt at have faste Fuldmægtige til Bestridelsen af disse Forretninger. Det Skridt, jeg omtaler her, med Hensyn til Valget til de overordnede Poster, vilde kunne lattes ikke saa ganske ubehøveligt derved, at det stillede til fri Raadighed at udtage til Fuldmægtig blandt Assistenterne, hvem man vilde, hvem der meest egnede sig dertil. Det er aabenbart, at der er en stor Forskiel i denne Henseende imellem de forskjellige Egener; den, der meget respektabelt og ordentligt kan udføre det ene Arbejde, er derfor ikke skiftet til det andet. Derfor er en simpel Ophylning her paa urette Plads. Men af en saadan Omordning maatte naturligvis ogsaa følge, at man frasaaldt at have Fuldmægtige med kongelig Ud nævnelse, hvilket jeg heller ikke antager behøves. Jeg meente derimod, at den Assistent, der blev betroet at udføre dette Hverv, meget vel kunde gives et aarligt Tilskud til hans forrige Indtægter, men forøvrigt ikke skulde have Krav paa kongelig Ansættelse, saaledes at kongelig Ansættelse for Fremtiden indskrænktes til Contoirchefer og, om man vilde, Departementschefer. Jeg skal ende med en Betragtning, som jeg gjorde gjældende, da Talen forrige Aar var om Krigsministeriet. Jeg tiltræder i saa Henseende, hvad den ærede sidste Taler hittede. Vel maa man erkjende, at der er en vis Deel af Stats tjenesten, der er saa omfattende, at der kræves med en vis Nødvendighed, foruden det locale Contoirtilsyn, tillige et overordnet Tilsyn, saaledes at nogle Bestillinger — jeg skal til Exempel nævne Overbestyrelsen af Toldvæsenet og af Postvæsenet og Overbestyrelsen af Revisionsvæsenet — havde, om man nu vil kalde det, Departementschefer. Navnlig for Sidstnævntes Vedkommende maa der være et saadant fælles Overtilsyn, fordi der efter Duffer, fremsatte her i Thinget, findes samlet flere Ministeriers Revisionsvæsen. Men undtager jeg disse Bestyrelsesgrene og seer hen til de øvrige Departementschefer, saa tiltræder jeg fuldkomment den Betragtningmåade, som er gjort gjældende af den ærede sidste Taler, at nemlig Ministrene efter den Samarbeiden, der

skulde være mellem Ministerierne og Rigsdagen, vilde være bedst tjente med, om det blev tilstedet enhver af dem i Henshold til den Ret, der er omtalt af den første ærede Taler, at Antallet af Ministerierne og Fordelingen mellem dem var et kongeligt Prærogativ, selv at vælge sin Understatssecretair som fungerende mellem ham og vedkommende Contoirer. Ministeren maatte da tillige være bemyndiget til, naar f. Ex. han selv var tilstede i det ene Thing, da at lade sin Forretningsfører, om man saa vil kalde ham, være tilstede paa sine Begne i det andet Thing. Derved vilde maastee ogsaa Forretningerne her i Rigsdagen ikke saa lidet kunne fremskyndes, idet det maatte erkjendes, at medens nogle Sager kunde være af en saadan Vigtighed, at Ministeren selv maatte føre dem frem for Thinget, ere andre derimod lidt af mindre Vigtighed, saa at hans Fuldmægtig, om man saa vilde, meget godt kunde paa hans Begne afgive de fornødne Erklæringer (Afbrudelse af N. S. age). Naar vi ønskede en saadan Ordning, som jeg her fremsætter, og naar Thinget selv gik ind derpaa, saa vilde vi vistnok være ligesaa vel tjente dermed, som man er i England, og det Land under det ærede Medlem jo særdeles meget. Naar man nemlig er streden dertil, at man affstafte Departementscheferne, som jo nu ere dem, gennem hvilke Ministrene nu conferere med Contoircheferne, saa vil det være nødvendigt, at Ministrene, for at ikke Forretningerne skulde stige i en altfor overordentlig Grad og hindre dem i andre vigtigere Forretninger, have en Mand, der kunde conferere med selve Contoircheferne.

Jeg skal ikke dvæle ved den Side af Sagen, der angaaer, hvad der bør henlægges til de enkelte offentlige Contoirer; i den Henseende maatte der vistnok kræves en ganske anden Undersøgelse end den, der kunde indvindes i Løbet af de 1½ Maaned, som er tilbage, inden Loven skulde udkomme; men hvis en saadan Undersøgelse skulde finde Sted, vilde det vistnok være ønskeligt, at en Commission tog samtlige Forhold under nøieste Overveielse og ikke alene indskrænkede sig til at modtage Indberetninger, men personlig henvendte sig til de forskjellige Contoirer for at overbevise sig om, hvad der paa ethvert af dem udførtes. Kun saaledes